

Lời Hứa Vô Tình

-Anh .. anh gì đó ới ...

"Lại chuyện gì nữa đây?" Lăm lăm bấm một mình. Đầu không gọi, cuối không gọi, lại gọi ngay lúc hăn vừa mới gặp con bé dễ thương hôm nọ trên phòng chat. Chỉ vừa kịp chào hỏi, chưa kịp nói thêm câu nào cả. Lăm định kéo thêm giây lát, nhưng giọng người con gái lại cất lên hối thúc:

- Anh ới, có nghe tôi gọi không vậy?

-Đã tám giờ tối mà còn ai lại lảng vảng ở khu này nhỉ? Lại là con gái nữa, cô ta không sợ à? Lăm ngă người ra sau với tay mở cửa, căn phòng quá nhỏ để hăn không cần thiết phải đứng dậy.

- Cô cần gì, tôi đang

Hăn bỏ lửng câu hỏi của mình khi ánh đèn trong phòng rọi rõ gương mặt cô gái. Cô ta không đẹp lắm, chẳng phải là loại sắc nước nghiêng thành gì, nhưng cô ta có gương mặt thật ngây ngô và một nụ cười thật dễ chịu. Mà hăn thì thích những loại con gái dễ thương như vậy. Không đợi hăn, cô ta vẫn tiếp:

-Anh là người trông coi ở đây phải không?

-Đúng vậy ... Hăn sửa lại một nụ cười thật thân thiện ... Mời cô vào trong nhé.

Người con gái nhìn sơ căn phòng be' tí' của hăn, khẽ lắc đầu:

-Dạ, không cần đâu, anh đang bận à?

Lại biết lễ phép, khá dễ thương đấy chứ, hăn thầm nghĩ:

-Cô cần tôi giúp gì à?

-Vâng, anh ... nếu anh .. nếu anh không bận. Có thể giúp tôi một chuyện được không?

-Được chứ, cô đợi tôi tí' nha.

Hăn quay vào nói với vợ mấy lời với cô be' trong mạng dù biết là khi hăn trở lại, có lẽ đã không còn cô be' nào thềm chờ đợi. Con gái bây giờ thì kiêu kỳ lắm, ít khi nào chịu chờ đợi một người con trai. Tuy nhiên trước mắt hăn là một cái hình, thì đại gì mà vì bóng bọ mỗi chứ. Hăn đâu phải là một gã ngu.

-Được rồi, cô cần tôi giúp chuyện gì?

- Anh theo to^i nha.

Hăn lẻo đẻo theo sau cô gai, cô ta đi nhanh thật, người cứ thướt tha như lướt trên mặt đất. Mái tóc cô ta thả dài xuống bờ vai thon thả, cô ta có vẻ hơi ốm, thường thì hăn thích loại con gái có da có thịt hơn một tí. Nhưng có cái gì đó nơi dáng người mảnh khảnh của cô ta làm hăn rất thích.

- Cô đến viếng người thân à?

Người con gái thoáng suy tư, khẽ gật đầu:

-Là em gái của tôi.

-Vậy à? À, xưng cô là gì nhỉ?

- Tôi .. tôi tên là Như Thu.

-Tên cô đẹp quá.

Như Thu mỉm cười cúi mặt:

-Còn anh?

-Tôi tên là Y Lăm.

-Y Lăm? Tên anh lạ ha?

-Ừa, chắc là ba tôi có ẩn ý gì đó. Để những cô gái đẹp khi gọi tên tôi thì đã vô tình bảo là ...

Theo cái nháy mắt của hăn, Như Thu khẽ bật cười. Ánh mắt cô ta ánh lên nét nghịch ngợm đáng yêu:

- Vậy thì Thu chỉ gọi anh là Lăm thôi. Không thêm gọi Y Lăm đâu.

- Thì cô mới gọi đấy mà.

-Ừa ha. Thu quên mất. Anh khôn quá.

Lăm bật cười, cô bé dễ thương thật. Lại có những nét ngây ngô thành thật. Con gái bây giờ chàng thấy hiểu biết đời quá sớm, khó kiếm được những nét ngây thơ như Như Thu.

Như Thu ngừng lại trước ngôi mộ nhỏ nằm nghiêng trên một gò đất cao. Không hiểu sao, dù nằm giữa một nghĩa trang không thiếu những ngôi mộ kề bên, nhưng ngôi mộ nhỏ vẫn có nét dịu hui cô quạnh sao đấy. Lăm chợt cảm thấy một nỗi buồn len lén đâu đó, hăn thờ dãi nhìn lên ngôi mộ nhỏ lăm nhăm tự đọc:

-Nguyễn Ngọc Như Ha. , 11/3/1981 cho đến 10/3/2001. Còn trẻ qua.

Hăn nhìn lên tấm hình trên mộ, một nụ cười ngây ngô và ánh mắt thân thiện long lanh nhìn lại hăn. Lăm giật bản mình khi gương mặt của Như Thu in rõ trên tấm bia trắng. Không lẽ .. hăn đang gặp thứ đó? Giọng Như Thu vẫn dịu dàng:

- Tôi và Như Hạ là hai chị em sinh đôi. Không ngờ bây giờ thì

Như Thu chớp mắt nhanh, dường như cô ta sắp khóc. Lăm lắc đầu xua đuổi những ý nghĩ điên cuồng của mình.

Lăm nhoẻn cười, hăn hỏi nhanh lấp liếm sự sợ hãi vu vơ của mình. Thiết nghĩ một gã canh nghĩa trang mà sợ sệt vô lý như hăn, nếu để mấy thằng bạn biết, chắc chúng sẽ cười toét miệng chứ chẳng chơi.

- Cô muốn tôi giúp chuyện gì?

- Phải ha, Thu quên mất. Anh giúp Thu dọn những nhánh cây này ra khỏi mộ của Như Hạ được không?

Lăm nhìn quanh, quả thật, những cành cây khô không hiểu từ đâu lại rơi với vãi đầy trên khu mộ nhỏ. Hăn xắn tay áo vui vẻ.

-Được chứ. Không hiểu sao lại nhiều nhánh cây vậy. Thường ngày đều có bác ba đến đây dọn dẹp cơ mà.

- Thu nghĩ là bị gió của bão mấy ngày nay đó.
 - Ủa, hôm nay gió lớn ghê nhỉ. Thu nghĩ bão năm nay sẽ lớn không?
 - Có lẽ là vậy. Sao anh hỏi vậy?
 - Tôi chỉ mới dọn đến đây khoảng một năm thôi, nên Thu có thể nói đây là lần đầu tiên tôi gặp thời tiết giống như vậy.
 Như Thu nháy mắt tinh nghịch:
 - Anh sợ không?
 - Cũng có chút chút.
 - Tội nghiệp ghê. Nếu Thu còn ...
 Tiếng Như Thu bỗng im lìm, Lãm khẽ liếc sang Như Thu, cô ta dường như rất mệt, dù những nhánh cây không phải nặng cho lắm. Không ngờ cô ta lại yếu ớt như vậy. Lãm phúi tay xoay lại:
 - Như Thu để lại tôi làm cho, cô ngồi nghỉ tí' đi.
 - Vậy đâu được, dù sao đây cũng là mộ của em Thu mà. Lãm lắc đầu:
 - Không sao đâu, cũng không có nhiều. Tôi làm một tí là xong ngay.
 Như Thu ngồi phệt xuống đất thở phào:
 - Vậy thì cảm ơn anh trước nha.
 Lãm lắc đầu cười dòn, cô bé này chẳng biết khách sáo tí nào. Như Thu chống cằm ngắm hân thích thú:
 - Anh thường hay chơi vi ti'nh à?
 - Không phải đâu, khi nào rảnh rồi chán nản thì mới vào đó tìm người nói chuyện cho đỡ buồn thôi. Cô biết làm việc chỗ tôi thì chỉ có tôi và mấy con ma thôi.
 Ánh mắt Như Thu tròn xoe:
 - Anh đã gặp qua ma à? Anh làm chỗ này không thấy sợ sao?
 Lãm bật cười lắc đầu:
 - Anh cũng đang mong được gặp đây. Tốt nhất là một cô ma nữ xinh đẹp đến quấy phá thì đỡ biết bao.
 - Anh không sợ à?
 - Sợ gì? Ma à? Anh sợ người nhiều hơn.
 - Tại sao vậy?
 - Người gạt người còn đáng sợ hơn nhiều. Còn ma thì bất quá chị hù mình vài cái thôi. Nếu là ma nữ xinh đẹp thì có bị hù cũng đáng.
 Như Thu bật cười khúch khích:
 - Anh thật là dễ ghét quá. Để mai mốt Thu biểu nhỏ em nó đến dọa ma anh vài lần coi anh còn dám ngang ngạnh vậy không?
 - Nếu cô ta đẹp như Thu thì tất nhiên là anh không sợ rồi. Còn phải cảm ơn Thu trước đó nhé.
 - Lúc đó sợ anh đứng cũng đứng không nổi nữa đo' .
 - Tới đo' thì mới biết được.
 Như Thu nguyệt nhẹ:
 - À nè, anh lấy tên gì` trên mạng lưới vậy?
 - Tam Tạng.
 - Hihihi, anh mà là tam tạng huh?
 - Thiện tại .. thiện tại .. bản tạng là kẻ tu hành ..
 - Bao nhiêu gái đẹp để dành bản tạng phải không?
 - Mình không vào địa ngục thì ai sẽ vào nữa. Bản tạng chỉ muốn cứu khổ chúng sinh mà thôi
 - Anh thật là
 Giọng Như Thu chợt trầm xuống. Lãm bỏ những nhánh cây cuối cùng qua thành một đồng rồi xoay sang nhìn Như Thu. Gương mặt cô ta trong buổi chiều xanh xao la..
 - Cô không sao chứ ?
 - Thu .. Thu chỉ hơi mệt thôi. Thôi Thu phải đi rồi.
 - Thu về sớm vậy à?
 Như Thu ngược mặt lên trời cười nhẹ:
 - Ủa, sớm thật nha.
 Lãm cũng đành bật cười khi những tia nắng cuối chiều cũng vừa lịm tắt:
 - Có gì` hẹn gặp lại anh sau nha.
 - Được ma`, lúc nào cần thì Thu cứ đến kiếm tôi nhé.
 - Thôi, Thu không dám đâu.
 - Không dám gì?
 - Không dám cần anh giúp gì đâu.
 Cô nàng nhìn quanh những khuôn mộ im lìm khẽ nháy mắt. Tiếng cười dòn trong đêm cứ kéo dài mãi
 Buổi chiều tháng 6 trời khô khốc oi ả, những tia nắng yếu ớt vẫn cố rơi rớt qua những tán cây rộng dù trời đã gần 8 giờ tối. Những đợt gió thoảng qua càng làm quang cảnh của nghĩa trang vốn lạnh lùng lại càng thêm cô quạnh ma quái. Lãm bỏ túi sách của mình lên bàn thờ dài khoan khoái. Hân đã xin được một công việc khác khá tốt, nếu hân may mắn thì hân sẽ chỉ làm ở thêm vài tháng nữa mà thôi. Mặc dù công việc làm ở nghĩa trang này có phần nhàn hạ thật, nhưng cứ đối diện hoài với những ngôi mộ im lìm kia khiến hân chán nản. Đã đến lúc hân nghĩ mình nên làm lại một con người bình thường, đi làm những công việc bình thường, và tất nhiên là kiếm một người yêu cho

thật bình thường giống người ta.

Nhắc đến người yêu, hắn lại liên tưởng đến một gương mặt dễ thương. Sau lần đầu gặp mặt, lâu lâu Như Thu vẫn ghé lại viếng mộ em, và lần nào thì cũng có sự xuất hiện của hắn kể bên. Không biết sự thân quen giữa hai người có thể gọi là tình cảm trai gái không nhỉ. Hắn thích cô nàng là chuyện rất dĩ nhiên, nhưng còn Như Thu, liệu cô ta suy nghĩ những gì. Mặc dù đối với hắn Như Thu rất thân thiết, nhưng chưa bao giờ đi quá tầm bạn bè, thế nhưng nếu cô ta không thích hắn thì tại sao hay tìm kiếm hắn? Con gái đúng là con gái, có suy nghĩ gì sao không bao giờ chịu thổ lộ, khiến hắn thật muốn điên đầu.

-Anh Lãm, đang làm gì mà ngồi thờ người vậy?

- À .. à .. Như Thu hả.

- Không phải, là Như Hạ đây, anh sợ chưa?

Lãm bật cười, mở cửa căn phòng nhỏ:

- Như Thu đến viếng mộ à? Vào chơi đi.

Như Thu lắc đầu cười duyên dáng:

- Dạ thôi, Như Thu phải đi cúng bây giờ, kéo tí nữa thì trời sẽ mưa đó.

Họ thả bộ theo con đường mòn lên nghĩa trang nhỏ. Lãm nhìn lên bầu trời quang đãng pha trò:

- Trời không mây mà làm sao mưa được?

- Anh không tin à? Mình đánh cá nha?

-Đánh cá? Được chứ làm sao mà đánh cá đây?

-Nếu trời mưa thì anh phải làm cho Thu một chuyện, nếu trời không mưa thì Thu sẽ làm cho anh một chuyện. Được chứ?

- Chuyện gì cũng được?

-Làm được thì mới làm mà.

Nhìn gương mặt nũng nịu, Lãm đành bật cười:

-Cũng được.

Như Thu nhoẻn cười, nhìn lên bầu trời đang lịm dần ánh nắng nháy mắt:

-Qua^ n tử nhất ngôn?

-Quân tử

Hắn chưa kịp nói hết câu thì những giọt mưa to hạt đã bắt đầu rơi lã chã xuống nền xi măng, gây nên những tiếng động réo rắt. Lãm kéo tay Như Thu chạy nhanh về phía văn phòng nhỏ của mình, tiếng cười cô nàng vang dội trong không gian nhỏ bé.

- Anh thua Thu rồi đó nha. Không được nuốt lời.

Lãm mỉm cười, vớ chiếc áo khoác của mình đưa cho Như Thu:

- Như Thu lấy áo anh mặc đỡ đi, kéo không lạnh đó. Đã biết trời mưa mà còn đi viếng mộ làm gì nữa?

Ánh mắt Như Thu long lanh, cô nàng mỉm môi:

-Thu không thấy lạnh... Đoạn mỉm cười Như Thu tiếp . Anh còn nợ Thu một việc đó nha.

Lãm lắc đầu, hắn ngồi xuống một chiếc ghế gần đó khoanh tay chờ đợi.

- Vậy Như Thu muốn anh làm gì đây?

- Thu muốn anh kiếm dùm Thu một người.

- Người nào?

- Một người con trai trên mạng lưới đó.

Lãm nhíu mày, dường như cảm giác được sự do dự của hắn Như Thu mỉm cười đỡ lời:

-Hay để Thu kể cho anh nghe chuyện của Như Hạ, nghe xong anh sẽ hiểu thôi.

Lãm nhíu mày, thật ra chuyện của Như Hạ thì đâu có dính dáng gì tới hắn và Như Thu mà cô ta phải bận tâm lo lắng như thế? Người con trai trên mạng lưới đó lại là ai mà hai nàng phải tìm kiếm? Không lẽ Như Thu gạ hắn, thật ra người muốn kiếm anh ta là cô ta chứ không phải Như Hạ? Tuy nhiên, cô ta đâu cần viện lý do để gạ mình, vì cô ta và hắn đâu có quan hệ gì. Trừ phi, Như Thu nghĩ khác hơn hắn ...

- Để Thu bắt đầu lại từ đầu nha. Như anh đã biết Thu và Như Hạ là hai chị em sinh đôi. Nhưng Như Hạ từ nhỏ thì đã rất yếu đuối.

Như Thu chớp mắt, dường như cô nàng xúc cảm lắm vậy. Vẫn chất giọng buồn buồn, cô tiếp:

- Từ nhỏ thì Như Hạ nó đã rất trầm lặng. Nó hay tự ti mặc cảm về sự thua sút của mình, nên lại càng xa cách với mọi người bên ngoài. Thu không nói thì chắc anh cũng đoán ra, Như Hạ không có nhiều bạn bè lắm đâu.

Lãm gật đầu, Như Thu nhìn ra bầu trời xa xăm:

- Nó cô đơn lắm, không bạn bè, không ai hiểu nổi nó. Nó nói không ra được cảm giác của mình, nên thường tìm vui qua những phòng chat thường nhật. Những lúc nói chuyện với người lạ mặt, không quen biết, thì nó mới có can đảm là chính nó. Đối với họ, nó dường như là một người bình thường, họ không biết khuyết điểm của nó, không tội nghiệp nó, và chân thành xem nó là một người bình thường.

- Em và Như Hạ chắc là thân thiết lắm hở?

-Hờ .. Ừa, cũng có thể nói là vậy.

- Vậy thì anh chàng mạng lưới chừng nào mới xuất hiện? Họ quen nhau trên mạng lưới à?

Như Thu mỉm cười, vén lại mái tóc của mình:

- Như Hạ thích anh chàng đó lắm, mỗi lần nhắc đến anh ta là nó vui vẻ lên thấy rõ. Họ thường hay trò chuyện thật nhiều, gần như là mỗi ngày, mỗi giờ vậy. Như Hạ tin tưởng anh ta lắm, ngay cả khuyết điểm của mình mà nó cũng không giấu diếm. Có lẽ trong cuộc đời của nó, Thu nghĩ nó chưa tin tưởng ai bằng người con trai này. Nhưng có

điều là họ chưa bao giờ gặp mặt qua nhau. Cho đến khi nó chết cũng chưa gặp mặt anh ta.

- Umm .. vậy bây giờ em muốn anh tìm anh ta để làm gì?

-Có một lần, trong khi trò chuyện với nhau, anh ta có nói rằng, nếu một ngày nào đó mà Như Hạ có chết đi, anh ta sẽ mua một đóa hoa hồng tím đến mộ nó. Nên Thu ...

- Vậy à? Hẳn không chịu đến?

Như Thu lắc đầu, gương mặt cô nàng buồn bã:

- Thu biết là người trên mạng với nhau, thường hay nói những câu nói vô tình. Có lẽ anh chàng đó không còn nhớ những gì mình đã hứa, hoặc là không còn nhớ cả Như Hạ là ai, nhưng mà

- Nhưng mà sao?

-Thu chỉ sợ là, anh ta không biết Như Hạ đã chết mà thôi. Khi Như Hạ ngã bệnh thì đã hôn mê, cho đến khi tắt thở vẫn chưa tỉnh. Nên nếu nói cho ra thì anh ta vốn không thể biết được. Tuy nhiên, Như Hạ đã chết gần hơn một năm, Thu nghĩ là anh ta cũng đoán ra được phần nào. Thu chỉ không cam tâm để nguyện vọng cuối cùng của Như Hạ không thành như vậy. Nó thật mong đóa hoa đó lắm.

- Như Hạ nói vậy với Thu à?

-Thu .. Thu nghĩ vậy thôi. Như Hạ vốn biết mình không sống được bao lâu, nên đời sống của nó rất đơn sơ. Có lẽ, người con trai đó là sự kiện lạ duy nhất xảy ra trong cuộc đời của nó.

- Vì vậy Thu muốn anh kiếm anh ta để báo cho anh ta biết hử?

Như Thu mỉm cười khẽ gật đầu:

-Anh có phải thấy Thu cũng khờ khạo lắm không?

Lăm mỉm cười lắc đầu.

-Đâu phải, anh thấy Như Thu dễ thương lắm chứ. Lại biết lo lắng cho người ta nữa.

- Vậy anh .. anh giúp Thu chứ?

- Sao Thu không kiếm thử anh chàng đó?

-Thu không thể lên mạng được.

-Sao vậy?

-À .. tại Thu hơi bận đó mà.

- Ủa, nói thì nói, Thu có biết gì về anh chàng đó không? Để anh còn kiểm, ví dụ như tên mà anh ta thường dùng chẳng hạn?

- Thu không biết, Thu chỉ biết lúc trước anh ta thường hay dùng cái tên Lam Thạch để nói chuyện với Như Hạ mà thôi. Ngoại trừ ra, Thu không biết gì nữa về anh ta.

-Lam Thạch?

- Phải, Anh có quen không?

-À không, nghe .. nghe quen quen thôi. Nhưng anh không nhớ rõ.

Như Thu mỉm cười gật đầu:

- Vậy à?

- Còn Như Hạ? Cô ấy dùng tên gì?

- Để làm gì vậy?

- Nếu anh dùng tên cô ta để lên mạng, không chừng anh ấy sẽ tự tìm đến đó mà?

- Phải nhỉ, vậy mà Thu nghĩ không ra. Như Hạ dùng tên Bông Hồng Tím.

- Bông Hồng Tím?

- Dạ phải. Anh cũng gặp qua rồi à?

- Không phải. Chỉ là thấy Như Hạ có vẻ như thích bông hồng tím lắm sao? Tên cũng vậy mà khi đòi hoa cũng vậy? Nên anh thấy lạ thôi.

Như Thu bật cười:

- Anh đúng là con trai, không hiểu gì hết.

- Là sao?

- Như Hạ nói rằng, bông hồng tượng trưng cho tình yêu, màu tím tượng trưng cho sự chung thủy chờ đợi. Nó muốn anh chàng đó tặng cho nó bông hồng tím là vì muốn anh chàng đó nhớ tới tình yêu của nó mãi mãi đó mà.

- Ahh .. thì ra là vậy. Con gái sao mà suy nghĩ sâu xa thế?

- Chứ không phải con trai mấy anh không chịu suy nghĩ à?

Lăm bật cười:

- Vậy còn Như Thu, Như Thu thích hoa gì?

Như Thu khẽ liếc sang hắn, ánh mắt nghiêm trang dù miệng vẫn tươi cười:

- Nếu anh muốn tặng hoa cho Thu thì nên tặng hoa Bạch Lan nha.

- Thu thích Bạch Lan, hay là có dụng ý gì khác đây?

- Anh nghĩ sao?

- Thì Thu nói đi xem có giống anh suy nghĩ không?

- Thu nghĩ Bạch Lan tinh khiết lắm, màu trắng của nó thật thanh cao, mùi hương của nó thật nhẹ nhàng. Nếu đem nó tặng cho một người bạn thì cũng như tặng một thứ tình nhẹ nhàng và tinh khiết nhất vậy. Anh nghĩ có đúng không?

Lăm cười, Như Thu đã nói vậy thì hẳn còn có thể nói gì thêm được nữa đây. Nhưng có lẽ nếu Như Thu biết những gì hắn đang suy nghĩ bây giờ, có lẽ cả một tình bạn tinh khiết chắc gì cô ta còn chịu nhận. Trời ở ngoài đã tạnh mưa, nhưng cơn bão trong lòng hắn dường như chỉ vừa bắt đầu.

Cuối cùng rồi hẳn cũng thu đủ can đảm để đến đây, trước ngôi mộ của Như Hạ. Dưới ánh nắng của ban sớm, những hạt sương long lanh óng ánh làm quang cảnh thêm liêu trai cô tịch. Lăm đặt bó hoa xuống bên mộ của Như Hạ , gục đầu buồn bã.

- Như Hạ , xin lỗi nha.

- Ủa, anh Lãm.

- Như Thu .. em ... em đến đây làm gì?

Như Thu nhìn hẳn ngạc nhiên, một nụ cười phá phách ngự trên môi cô nàng:

- Câu này để Thu hỏi anh mới đúng. Mới sáng sớm mà anh đã đến đây rồi à? Anh đang giấu gì phía sau đó?

- Anh ...

- Hoa hồng tím? Anh mua tặng Như Hạ đó à?

- Phải, anh ...

- Anh thiệt là ... Thu biết là anh nghĩ tốt thôi. Nhưng Như Hạ không có cần sự tội nghiệp của anh đâu. Như Hạ chỉ muốn một người, một người mà thôi đem hoa hồng tím đến tặng cho nó. Tại sao anh có thể làm vậy? Anh không có quyền đem hoa này đến tặng Như Hạ.

- Như Thu nghe anh nói .. anh ...

- Em không muốn nghe, em không muốn nghe anh nói gì cả.

- Như Thu, anh chính là Thạch Lam, anh chính là người mà Như Hạ mong muốn gặp.

- Không phải ..

- Phải. Anh thật sự không biết là Như Hạ xảy ra chuyện. Anh thật sự không biết. Nếu không có em kể cho anh nghe, anh chắc cũng không bao giờ biết. Tin anh đi, anh không cố ý đâu.

- Tại sao .. ta.ì sao anh không nói cho Thu biết?

- Anh sợ, anh sợ Như Thu biết được sẽ giận anh. Anh biết đó là một lý do tầm thường đáng ghe't nhất, nhưng anh thật sự không biết mình phải làm gì nữa. Anh đối với Như Hạ lúc nào cũng như một người em gái mà thôi, anh thật không biết cô ta có cảm tình xấu xa như vậy đối với anh. Nếu anh biết trước thì anh ...

- Đừng nói nữa .. anh làm ơn đừng nói nữa.

- Như Thu, thật ra anh ...

Nhưng Như Thu đã tan biến đi, cô ta đã bỏ đi, đã mãi mãi bước ra khỏi cuộc đời của hẳn. Lãm không rượt theo, hẳn không nghĩ ra lý do gì để rượt theo nữa. Lãm vuốt nhẹ những cánh hồng tím ngọt ngào. Những cánh hoa màu tím so với những loại hoa rực rỡ, sang trọng hơn càng thêm buồn tẻ, ưu buồn. Lãm thở dài, hẳn cảm thấy thương Như Hạ lắm, nếu hẳn biết trước, có lẽ hẳn đã không thờ ơ với cô ta như vậy. Lãm vuốt đi những lớp bụi nhỏ trên lồng kính tròn, thì thầm:

- Như Hạ, anh đã đem hoa hồng tím đến tặng em. Anh hứa từ nay, dù anh ở đâu, có làm gì, anh nhất định mỗi năm sẽ đến tặng hoa em một lần. Em tin tưởng anh nha, chỉ một lần nữa thôi. Anh sẽ không bao giờ thất hứa với em nữa.

Lãm gục đầu trên ngôi mộ nhỏ, hẳn thật sự mong muốn Như Hạ hiểu dùm hẳn, tin tưởng hẳn thêm một lần nữa thôi. Có lẽ hẳn sẽ chẳng bao giờ có thể thương yêu Như Hạ, như hẳn đã thương Như Thu, nhưng trong lòng hẳn, cả hai đều chiếm một vị trí thật quan trọng, giao hòa, trọn vẹn.

- Cậu này là

Lãm ngược mặt, thời gian đã trôi qua ngoài vòng tư tưởng của hẳn. Mặt trời đã lên cao, rải rác chung quanh hẳn là những người đến viếng mộ. Và trước mặt hẳn, một cặp vợ chồng đang nhìn hẳn tò mò. Người đàn bà nhìn hẳn hiền lành, lặp lại câu hỏi của mình:

- Cậu là bạn của con Như Hạ nhà tôi à?

- Dạ ... dạ phải.

- Câu quen nó ở đâu? Lâu không? Sao chúng tôi chưa từng thấy qua cậu vậy?

- Bà này, sao hỏi gì mà nhiều thế? Không để người ta trả lời à?

- Tại tôi thấy lạ mà.

Người đàn ông vỗ vai vợ, đoạn xoay sang chàng kẻ gật đầu:

- Xin lỗi cậu. Tại con Hạ nhà tôi ít có bạn có bè, nên chúng tôi hơi ngạc nhiên khi gặp cậu thôi. Cậu tên gì nhỉ?

- Dạ, cháu tên Lãm. Cháu quen Như Hạ cũng đã lâu, đến bây giờ mới biết là cô ấy mất. Như Thu có nói là cô ấy bị tim hả bác?

Mẹ của Như Hạ bắt đầu sụt sùi khóc, người đàn ông gật đầu:

- Phải, sức khỏe của nó từ nhỏ đã yếu. Vốn là không ai nghĩ nó sẽ sống qua 1 tuổi. Nhưng nó kiên cường lắm, dù gắng ống thờ vẫn cố thở. Tôi đâu ngờ đến bây giờ .. nó .. nó đang vui vẻ thì lại .. lại ..

Lãm cúi đầu trốn tránh ánh mắt đau khổ của người cha mất con:

- Xin lỗi bác.

Ông ta xiết chặt tay hẳn, kẻ gật đầu. Đoạn bắt sang chuyện khác:

- Tại sao con Thu biết mà không báo cho cậu biết trước thế nhỉ. Con nhỏ này, thật kỳ quá.

- Dạ, cháu chỉ mới biết Như Thu gần đây thôi a..

- Vậy à? Bác cảm ơn cháu đã có lòng đến thăm Như Hạ nha. Nó biết được, chắc là sẽ vui lắm.

- Dạ

Còn Như Thu, cô ta đang ở đâu? Quanh quất đây chẳng Có lẽ Như Thu không muốn gặp mặt hẳn, nhưng hẳn vẫn muốn gặp mặt cô ta, dù là lần cuối đi chăng nữa. Như hiểu ý hẳn, ông ta nhìn quanh tìm kiếm:

- Không biết nó lại đi đâu rồi. Lúc nãy còn ở đây mà.

- Con đến rồi nè, trễ có một tí' mà ba đã cần nhả con rồi.
- Con đó, đi viếng mộ Như Hạ mà cũng trễ được.
- Con đi mua hoa tặng cho nó mà. Nè ba thấy không, Bạch Lan đó. Khó kiếm ghê lắm, con đi mấy chợ mới tìm được đó.
- Ủ, giỏi.
- Ủa, sao ba mua hồng tím vậy nè? Nhìn buồn gần chết hà. Ai bao đời mà mua hồng tím đi viếng mộ bao giờ.
- Đâu phải ba mua, mà là của cậu này nè ... ủa .. cậu ta đâu rồi?
- Ba nói cái anh hồi nãy huh? Ảnh đi mất rồi.
- Kỳ lạ, sao hai đứa gặp nhau mà không chào?
- Tại sao con phải chào? Con đâu có' quen với anh ta.
- Sao hử nói là quen con.

Như Thu nhú mày, vén lại mái tóc ngắn lắc đầu:

- Con không biết đâu, chắc có lẽ hử để ý con mà con không biết thôi. Hihi.
- Tụi trẻ bây giờ, thật tình là khó hiểu.

Tiếng cười của Như Thu trong buổi sáng rộn rã vui vẻ. Bên kia triền đồi, Lãm rảo bước nhanh như trốn chạy. Có lẽ hử đang trốn chạy một quá khứ, hay một thứ gì đó không thể hình thành trong trí óc của hử. Như Thu không phải là Như Thu

Từng năm, từng năm trôi. Vào những ngày cuối tháng 6, người ta vẫn thấy một người đàn ông đến viếng mộ bằng một đóa hoa xen kẽ bởi hoa hồng tím và bạch lan. Ông ta ngồi bên mộ thật lâu, cho đến khi nắng chiều đã lịm tắt, nghĩa trang đã đóng cửa thì mới lần thẩn ra về. Để rồi năm sau và năm sau nữa .. những đóa hoa vẫn đến rồi tàn úa trên ngôi mộ nhỏ mãi im lặng ngàn năm...

Sưu tầm